Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 47 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Sania infernală

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Sania infernală

Nr. 47

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Cealaltă jumătate de hârtie

Raimondo, Marius şi Jean Bart, cei trei cercetaşi cu credinciosul lor negru Zomba, erau ocupaţi, în jurul oraşului Irkutsk şi al lacului Baikal de câtva timp cu ceva...

Cu ce?

Cu ceva teribil: să urmărească o asociaţie de bandiţi care purtau ca semn distinctiv o mască neagră.

Aceşti bandiţi, afiliaţi nihiliştilor, aveau un dublu scop, să ucidă pe guvernatorii ruşi şi să provoace turburări în armată.

Dintr-o bucată de hârtie pe care întâmplarea făcuse s-o găsească, cei trei cercetaşi aflaseră că bandiţii s-au refugiat pe malurile lacului Baikal.

Această bucată de hârtie nu era decât jumătatea unei scrisori misterioase.

Singuri, cercetaşii nu ar fi fost destul de puternici spre a lupta cu succes, deoarece se ştia că bandiţii erau doisprezece.

Dar cei trei tineri lucrau în colaborare cu guvernul din Irkutsk.

Mai întâi, câteva zile, făcură investigaţii pe contul lor, spre a cunoaşte obiceiurile răufăcătorilor.

Dar, într-o seară, după ce culeseseră toate elementele informative, hotărâră să lucreze în cooperare cu forţele militare şi poliţieneşti, începând ofensiva a doua zi.

Trebuiau sau să izbândească, sau să moară.

În revărsatul zorilor, a doua zi, o sanie ieşi din Irkutsk, trasă repede de şase cai, trei câte trei, mânaţi de un cazac uriaş şi înainta spre gheţurile fluviului Angara.

În această sanie, înveliţi în blănuri călduroase, cei trei cercetaşi, căpitanul Ivan Ivanovici, însărcinat de guvern cu conducerea expediţiei, comisarul de poliţie Atanasie Georgevici, locotenentul Boris Korsakow şi Zomba. Oraşul era la cincizeci de kilometri de locul unde fluviul se vărsa în lac.

Graţie iuţelii cailor siberieni, mici, puternici şi viguroşi, acei cincizeci de kilometri, socotind două opriri spre a-i mai lăsa să răsufle, trebuiau făcuţi în mai puţin de cinci ore.

Aşa se gândea căpitanul, care, până atunci, nu se mai dusese până la lac într-o sanie, cu nişte cai iuţi care fug în linie dreaptă.

Prevederile căpitanului nu fură juste. Soarele era bine sus, când Ivan Ivanovici, recunoscând după înfăţişare, că nu mai este departe până la lac, ordonă cazacului să oprească.

Toţi coborâră.

Sania fu ascunsă după un mic deal unde trebuia să rămână sub paza uriaşului conducător.

Înainte de a pleca din oraş fuseseră de acord să exploreze malurile Baikalului, nu peste gheţuri ci urmând malurile.

Înainte de a ieşi din cazarmă, cercetaşii şi ofiţerii studiaseră bine harta lacului. O împărţiseră în sectoare.

Fiecare trebuia să fie cercetat de doi oameni.

Raimondo şi Jean Bart lucrau împreună.

Marius şi Zomba aveau altă direcţie.

Comisarul şi locotenentul alta.

Căpitanul, pe un deal, observa împrejurimile lacului spre a semnala pericolul cercetătorilor, dacă acesta s-ar fi ivit.

El însuşi, ar fi alergat spre locul ameninţat.

Ceilalţi, la un semnal, trebuia să vină la dânsul.

Se înţelege că toţi erau bine înarmaţi.

Se suiră pe o ridicătură de unde puteau să domine împrejurările.

De aici, exploratorii vedeau în toate sectoarele.

Apoi coborând se separară în perechi, aşa cum fusese aranjat şi se pierdură reciproc din vedere.

Dar toţi puteau vedea pe căpitan ascuns în vârful dealului şi care, la rândul său putea urmări mersul celor trei grupuri.

Raimondo şi Jean Bart se îndreptară spre est.

După un sfert de oră, Jean Bart văzu urme de paşi adâncite în zăpadă. Trebuiau să dateze de o zi, cel puţin de oare ce aveau pereţii găurilor puternic îngheţaţi.

— Na! Na!... zise Jean Bart. Ieri a trecut cineva pe aici.

— Da – zise Raimondo – şi după direcţia paşilor, indivizii se îndreptau spre lac şi veneau de pe malurile Angarei. Zic indivizii pentru că văd două feluri de urme diferite ca mărime.

— Ei bine! relua Jean Bart. Fiindcă sunt în sectorul nostru, n-avem altceva de făcut decât să le urmăm.

În timp ce se aplecau să vadă mai bine urmele, avură surpriza să vadă că ceva ieşea din zăpadă, ceva ascuţit.

Văzură unghiul unei hârtii care ieşea din gheaţă.

— O hârtie aici! făcu Raimondo a cărui atenţie era încordată.

— Iată, de exemplu, un lucru ciudat.

— Cu atât mai mult cu cât pe aici nu cred să treacă multă lume. Cine ştie dacă hârtia asta nu ne va da vreo indicaţie? Nu e un jurnal... e o hârtie de scrisoare şi uite... de provenienţă englezească.

— După ce o recunoşti?

— Oh! Foarte uşor. Priveşte-o prin transparenţă. Vezi filigramul? Ei bine, e o marcă englezească, pe care eu o cunosc foarte bine.

— Ah! Repede o mai iei pe panta deducţiilor.

— Dar, ce? Marca asta nu-ţi spune nimic?

— Nimic! zise Raimondo ridicând din umeri.

— Nu recunoşti un leu heraldic?

Raimondo, privi mai bine.

— Ei, da! E adevărat!

— Ei? E leul Angliei! Nu ştii că mai toate hârtiile englezeşti au acest leu?

— Ai dreptace. Dacă e o hârtie de scris, trebuie să fi fost scris ceva.

— O scrisoare!

— Ar fi puţin probabil!

— Să vedem!

Scoaseră bricegele care erau de oţel fin.

Cu vârful scobiră gheaţa, fiecare într-o parte.

Scobeau cu mare precauţie spre a nu fărâma hârtia.

După câteva minute, avură satisfacţia să vadă pe hârtie câteva cuvinte scrise în caractere ruseşti.

Continuară şi putură să scoată toată hârtia.

Văzură că era un fragment de scrisoare.

Dar fiindcă nu ştiau ruseşte şi nu înţelegeau nici literele, o suciră şi o învârtiră printre degete; nu-i veneau de leac.

— E un fragment de scrisoare, zise Jean Bart. E o scrisoare ruptă în jumătate. E ceva important sau nu? Dacă am şti ruseşte!

— Trebuie să lămurim chestia – decise Raimondo – pate să aibă vreo legătură, cu afacerea noastră...

— Înţeleg – reluă Jean Bart – trebuie să ne întoarcem la căpitan.

— Apropo! E mai aproape de noi decât ceilalţi.

Se înapoiară repede spre ofiţerul care urmărea cu binoclul evoluţiile exploratorilor.

Acesta fu destul de mirat când îi văzu înapoindu-se şi le ieşi înainte.

Tinerii îi povestiră chestia cu hârtia.

Dar abia îşi aruncă ochii pe ea şi Ivan Ivanovici scoase o exclamaţie:

— Dar, staţi să v-o citesc!

Şi citi:

„Conjuraţii din Baikal sunt ascunşi într-o grotă ascunşi de un zid de gheaţă, absolut la fel cu zidurile de gheaţă ce s-au produs prin infiltrările apei îngheţate şi în alte locuri de pe mal.

Spre a-l recunoaşte, trebuie să vă urcaţi pe taluzul căii ferate transsiberiene, exact la înălţimea cantonului 897, privind în linie dreaptă stâlpul de telegraf care se află la stânga. Vedeţi zidul de gheaţă tăiat în două de acel stâlp.

Conspiratorii sunt unsprezece, printre care trei fruntaşi cu şeful totdeauna cu o mască neagră.

Nu ştiu cine sunt fruntaşii aceştia şi nimeni nu-i cunoaşte”.

Căpitanul ridică capul:

— Altceva nimic, zise.

— Dar mi se pare că e destul! observă Jean Bart.

— Din nenorocire, deoarece grota e închisă cu un zid de gheaţă, nu văd cum se poate intra. Să asaltăm zidul cu lovituri de topor, ar fi riscant, deoarece bandiţii vor fi prevăzut acest lucru.

— Aici nu avem decât jumătatea unei scrisori – asta-i clar – zise Raimondo. Trebuie să fie un conspirator care a scris-o poliţiei. Cine ştie cum s-o fi pierdut cealaltă jumătate! Poate că e tot pe acolo unde am găsit pe asta.

— Cel mai bun lucru e să mai căutăm, propuse căpitanul.

Jean Bart aderă:

— Dar – adăugă – în cazul acesta, e inutil ca ceilalţi să mai meargă separat. Mi se pare că ar fi mai bine să mergem cu toţii în căutarea celei de a doua jumătăţi a scrisoarei. E bine să ţinem un mic consiliu. Acum trebuie modificat planul iniţial. Nu credeţi?

— Foarte just! aprobă căpitanul. Scoase un fluier de argint şi fluieră de trei ori la rând.

Era semnalul de rechemare.

Veniră întâi Marius şi Zomba, apoi, locotenentul şi comisarul.

Puşi la curent cu descoperirea, se hotărî în unanimitate să se caute restul hârtiei.

Fu o căutare zadarnică de o oră.

Atunci, se ţinu un consiliu, spre a se hotărî ce e de făcut.

În primul loc, să se meargă la punctul indicat, pe linia ferată şi

acolo să repereze, cu ajutorul stâlpului telegrafie, locul exact, unde se afla grota aceia, ascunsă de peretele de gheaţă.

Dar pentru a ajunge acolo, trebuiau să apuce pe un drum care i-ar fii descoperit dinspre marginea lacului.

Până atunci fuseseră ascunşi de privirile oricui s-ar fi plimbat pe gheaţa lacului.

Era necesar să nu fie descoperiţi. Se hotărâră să facă un lung înconjur spre a ajunge la linia ferată, la înălţimea cantonului.

Întrebuinţară o oră.

Ajunşi în acel loc, se aşezară jos, aşa cum le indica scrisoarea, aşa ca să aibă dinainte stâlpul telegrafic.

Căpitanul se uită cu binoclul.

— E adevărat! Există, acolo, tăiat în două de stâlpul acesta, un zid de gheaţă cam prea regulat faţă de cele produse de infiltrarea apei prin stângi. Dar ce nu înţeleg e cum se intră şi iese prin el. Trebuie să mai fie o ieşire arătată-n partea a doua a scrisoarei.

În timp ce căpitanul vorbea, locotenentul care avea şi el un binoclu, examina suprafaţa lacului.

Marius văzu cum binoclul se îndrepta încet spre stânga.

— Na! gândi Marius! A văzut ceva...

Şi, nemaiputându-se stăpâni, întrebă pe Boris Korsakow.

— Ce vezi.

Boris se întoarse.

— Văd o hârtie pe care vântul o plimbă pe gheaţă.

— O hârtie pe gheaţă... Eşti sigur? N-o fi altceva?

— Oh! Nu! O văd oine... E hârtie... o hârtie îngheţată...

— Ciudat! Dacă ne-am duce să vedem? propuse Marius.

— O hârtie pe lacul Baikal nu se vede în fiecare zi...

— Şi eu m-am gândit! N-o fi cealaltă jumătate a scrisorii?

— Şi eu m-am gândit!

— În orie caz, e posibil! conchise el.

Cercetaşul şi locotenentul se duseră lângă ceilalţi, spre a le spune descoperirea.

Căpitanul fu de părere să se caute imediat hârtia.

Locotenentul rămase în observaţie, spre a repera exact locul unde era hârtia şi zise:

— Acolo, suprafaţa lacului e netedă şi hârtia va ajunge lângă noi. Apoi ne va fi uşor s-o luăm deoarece în acel loc sunt stânci după care ne putem ascunde.

Sfatul era bun.

Aşteptară.

Vântul sufla cu intermitenţă. Cei doi ofiţeri care urmăreau cu binoclul zborul hârtiei, semnalară mâi multe opriri.

Trebuia luată chiar de pe lac?

În acest caz era imposibil să nu fie văzuţi de bandiţi, sau de vreo sentinelă a lor pusă undeva.

În cele din urmă răbdarea tuturor fu recompensată; o aripă de vânt mai puternică împinse hârtia.

— Uite-o, s-a oprit! zise căpitanul.

Boris adăugă:

— Mă duc eu s-o iau, fiind că ştiu exact unde e.

— Du-te.

Coborând încet, dispăru după o cotitură.

Căpitanul nu pierdea din ochi hârtia.

După o jumătate de oră, în care fiecare îşi stăpânea: cu greu nerăbdarea, Ivan Ivanovici zise:

— Nu văd pe Boris, dar văd mâna lui cum iese de după o stâncă... caută hârtia... o apucă... se retrage...

Suprafaţa lacului, cât vedeai cu ochii era absolut pustie.

Ziua luminoasă, cu soare, făcea să scânteieze gheţurile.

Era un peisaj, grandios, aproape solemn.

Domnea o tăcere absolută.

Dar auziră un zgomot de paşi şi întorcând capetele văzură pe Boris care, cu braţul în sus, agita triumfal o foaie de hârtie.

— Boris e mulţumit – zise căpitanul – asta înseamnă că a citit hârtia.

După câteva minute Ivan Ivanovici citea:

— *Ora cea mai bună spre a surprinde pe conspiratori e către două noaptea. Atunci, toţi dorm. S-ar putea amesteca un narcotic în alimente. Eu nu voi mânca. Vor fi adormiţi când eu, cu cuţitul voi deschide aşa ca să poată intra cazacii. Răspunde ca de obicei.* Nimic altceva.

— Răspunde ca de obicei! repetă căpitanul.

— Deci individul acesta, care a scris e unul din conspiratori şi corespundea deja cu cineva. Cu cineva de la poliţie sau din armată! De ce nu ştiu eu nimic?

— Şi eu ar trebui să ştiu, zise comisarul.

— Câte mistere! declară Raimondo.

— În orice caz – zise Marius – un lucru e sigur: la orele două noaptea cineva va aştepta.

— La două? întrebă Jean Bart.

— Dar în ce noapte? Pe scrisoare nu e nici o dată... Zice: „Răspunde ca de obicei”. Răspunsul, desigur, trebuia să specifice data. Cui să răspundă şi în ce mod?

— Aşteptaţi – zise locotenentul – văd că mi-a scăpat ceva.

Privea hârtia şi arăta ceva scris de mână, cu un scris diferit.

Ceea ce dovedea că cineva scrisese grăbit, poate noaptea.

Căpitanul traduse, în franţuzeşte:

„Inutil să răspunzi. Vă aştept în noaptea de 27 Decembrie. E unica posibilitate, din motive ce nu pot spune. După, va fi prea târziu şi trebuie aşteptată o nouă ocazie. Deci, fără răspuns ulterior, suntem de acord pentru 27, la două noaptea. Dacă nu veniţi cu atât mai rău”.

— Iată, zise căpitanul.

— E limpede că această scrisoare a fost scrisă în două rânduri. Prima, în linişte, cu cerneală; a doua, din ce cauză, nu ştiu, cu greu şi cu creionul.

— 27, observă Jean Bart – e noaptea viitoare. Azi suntem în 26.

— Dar cum a fost ruptă scrisoarea – obiectă Raimondo – şi aruncată aşa?

Şi am găsit-o în două puncte diferite şi îndepărtate...

— Nu putem şti. În orice caz, e sigur că autorul ei, deoarece nu mai e în mâinile sale, o crede ajunsă la destinaţie. E imposibil să piardă cineva o scrisoare aşa de importantă – dar cui a fost adresată – întrebă Boris Korsakow.

— Cui? repetă gânditor comisarul.

— Trebuie să facem o anchetă printre poliţişti, replică căpitanul. Desigur delatorul avea legături cu unul din ei. Poate că n-a spus înainte de a avea în mână toate posibilităţile de reuşită, aşa ca să se glorifice apoi... Trebuie să fie un poliţist abil şi îndrăzneţ.. Ce ne rămâne de făcut e să ne înapoiem imediat la Irkutsk şi acolo să facem o anchetă spre a descoperi pe poliţistul în chestiune şi să pregătim expediţia noaptea viitoare.

Adoptată în unanimitate această părere, toţi se înapoiară.

O oră după aceasta, găsiră sania în locul unde o lăsase sub paza uriaşului cazac.

Zomba, nu deschisese gura tot timpul.

Se mulţumise să observe şi să asculte cu mult interes.

Sania zbură spre Irkutsk.

CAPITOLUL II
Sania infernală

Ca de obicei în aceste regiuni, temperatura se schimba brusc.

Sări la două grade deasupra lui zero, în timp ce un vânt cald sufla de la sud şi toate semnele unei furtuni violente se îngrămădeau pe cer.

Sania sosi la Irkutsk tocmai când furtuna izbucnise.

Dar nimeni nu se preocupa de aceasta.

Fiecare îşi văzu de treabă, aşa cum se aranjase.

În timp ce în cazarmă, căpitanul alegea un număr de cazacii printre cei mai buni şi mai curagioşi, comisarul de poliţie făcea o anchetă spre a găsi pe acela care era în legătură cu autorul scrisoarei.

Dar până la ora zece seara nu descoperise nimic.

— N-are importanţă, zise căpitanul. Am hotărât să lucrăm şi vom izbuti.

Furtuna în acel moment, era la maximul de violenţă.

Dar, după diferite semne, se vedea că nu avea să dureze.

Trebuia să se ajungă la lac înainte de două noaptea.

Cu cai odihniţi, căpitanul calculă că nu va face mai mult de trei ore şi jumătate spre a ajunge la locul stabilit.

Totul era gata.

Câteva sănii ieşiseră din oraş pe căi diferite, aşa ca să nu bată la ochi.

Trebuiau toţi să se adună la un kilometru afară din Irkutsk, pe râul îngheţat.

Cazacii, ieşiţi unul câte unul, trebuiau să se găsească cu toţii la ora fixată la locul convenit.

Cei trei cercetaşi cu Zomba, cei doi ofiţeri şi comisarul apucaseră în direcţii opuse spre a se regăsi pe urmă.

Erau exact orele zece şi douăzeci când plecară cu toţii în sănie.

După furtună urmă un calm absolut şi cerul fu luminat de milioane de stele şi de o lună palidă. Era deajuns acea lumină spre a permite călătorilor să se orienteze pe gheaţă.

La un semn al şefului, vehiculele zburară repede în aerul curat şi rece în noapte.

Într-o sanie mare, precedau cei trei cercetaşi cu Zomba şi cei doi ofiţeri.

Comisarul urmărea în a doua, care era mică, cu unul din oamenii săi.

Şaisprezece cazacii urmau în două mari sânii.

Se calculase că aceste forţe erau suficiente pentru cei unsprezece bandiţi.

Nimeni nu ignora pericolul acelor bombe pe care nihilist îi le purtau la ei; dar fiind că erau adormiţi, cum spunea scrisoarea, riscul era nul.

Se hotărî să năvălească în grota fără ezitare.

Săniile trebuiau să vină până la rambleul liniei ferate în dreptul cantonului indicat, de unde ziua se văzuse zidul de gheaţă, în dreptul stâlpului.

Cercetaşii şi Zomba se pricepeau de minime la patinaj, de când se aflaseră prin regiuni îngheţate, căci de la sanie trebuiau să ajungă la peşteră cu patinele.

Dar ajunşi la taluzul căii ferate avură o surpriză care trebui să le modifice planul.

Vântul cald, furtuna şi schimbarea de temperatură influenţaseră violent lacul.

Gheaţa, de formaţiune recentă, se stricase şi acum se vedeau blocuri imense, unele peste altele.

Când la lumina astrelor se putu vedea punctul unde fusese dimineaţa zidul de gheaţă care acoperea grota, acum se constată că în locul său era o gaură neagră...

Grota era deschisă...

— O mie de pipe! strigă Marius.

Cred că lovitura merge rău!

— Acum bandiţii nu mai sunt acolo.

Căpitanul era furios.

— Blestemată furtună! Totul era aşa de bine preparat! N-o să mai găsim aşa ocazie! Acum ce facem?

Cei trei cercetaşi, la o parte, vorbeau încet între dânşii.

Până la descoperirea scrisorii ei reprezentaseră o formaţie secundară.

Instinctul îi împingea să dorească să predomine ei.

După câteva minute de discuţie vie, se întoarseră spre ofiţeri care, după înfăţişarea lor, înţeleseră că tinerii hotărâseră ceva important.

Fără înconjur, Raimondo zise:

— Vrei să ne dai autorizaţia să activăm, căpitane?

— Ştii bine că nu vă refuz. Daca planul vostru e bun, puteţi să-i puneţi în aplicare chiar imediat.

— Ei bine, cred că îl veţi găsi excelent! exclamă Milanezul.

— Iată, căpitane – zise Raimondo – vă aduceţi aminte de pasajul din scrisoare în care se spunea că cei trei şefi poartă nişte cape negre. Capele acestea sunt toate egale, oricare ar fi fabricaţia lor. Ei bine, noi, în cazarmă, în timp ce organizaţi expediţia, noi ne-am făcut, de bine, de rău, trei măşti, pe care iată-le...

Fiecare din cercetaşi, îşi puse mantaua neagră pe cap şi le legară cu un cordonaş de mijloc.

Nu aveau decât trei găuri pentru ochi şi pentru nas.

Ofiţerii şi cazacii erau stupefiaţi.

— Continuaţi, ordonă căpitanul tinerilor.

— Iată – reluă Romanul – coborând de-a lungul malului lacului vom ajunge curând la grotă. Am observat, cu binoclul că în jurul cavernei erau multe asperităţi pe suprafaţa îngheţată. Deci stânca nu cade drept în lac ci are un oarecare număr de asperităţi. Vom găsi mijlocul să ne sprijinim de acele asperităţi şi vom aştepta evenimentele.

— Dar ce bănuiţi? întrebă căpitanul. Nu înţeleg care vă este scopul.

— Sunt două alternative – răspunse Romanul – sau bandiţii sunt în peşteră sau nu sunt. Dacă sunt, nu vor sta veşnic acolo, Bănuiesc că unul din şefi, sau doi, vor ieşi să cerceteze. Spre ziuă, îmi închipui că vor ieşi. Bănuiesc că unul din şefi, sau doi, vor ieşi să cerceteze împrejurimile, expuşi cum sunt acum să fie descoperiţi...

— E probabil, întrerupse căpitanul.

— Să presupunem că doi şefi ies, că iese unul. Noi îl vedem trecând, îl lăsăm să se îndepărteze şi apoi unul din noi trei va intra în peşteră, ca şi când ar fi şeful ieşit.

— Dar haina – obiectă căpitanul – nu se aseamănă cu a lor!

— Oh! tăie Marius. Nu sunt îmbrăcaţi toţi la fel pe aici? Pantaloni scurţi, vestă de piele şi toţi murdari! Ia uită-te ce pachet am adus cu noi. Conţine haine siberiene care într-o clipă ne va transformă în bandiţi autentici. Apoi ne vom modela după acel pe care îl vom vedea ieşind.

— De acord. Dar odată intrat în grotă, acela ce va face?

— Un lucru foarte simplu – răspunse Marius.

— Spune, spune!

Raimondo schimbă un surâs cu amicii şi zise:

— Acea care va intra va avea două revolvere în mâini. Va striga: „Sus mâinile”. Acei care nu vor ridica mâinile vor fi ucişi imediat. La prima detunătură, ceilalţi doi cercetaşi vor intra cu voi şi cu cazacii, care, puşi prin apropiere, nu veţi avea alt ceva de făcut decât să săriţi înăuntru.

— Dar în felul ăsta lăsăm să fugă, bandiţi care au apucat să iasă!

— Nu e nimic! zise Jean Bart. Vom aştepta ca ei să fie destul de departe spre a nu auzi detunăturile.

— Dar aţi uitat bombele pe care le au la ei?

— Nu le-am uitat – replică Raimondo – dar cine nu riscă nu câştigă!

— Ce spui? întrebă căpitanul. Credeţi că îmi voi expune aşa viaţa oamenilor mei?

Jean Bart zâmbi:

— Vă lăsăm pe Zomba. Nu ştiţi ce e capabil să facă Zomba!

— Ce anume?

— Avem cu noi, în pachete, patru laţuri, luate de pa avion. Zomba e maestru în arta de a arunca lasso-ul! În patru secunde, prinde un bandit şi îl împachetează la moment! Dacă va mai putea apoi să arunce bomba, aşa legat, s-o facă.

Acest expedient era ciudat şi neobişnuit în aceste regiuni, dar oferea minimul de pericole.

Dacă căpitanul nu vrea să expună cu uşurinţa viaţa oamenilor săi, era cu toate astea hotărât să se considere în stare de război şi să facă sacrificiile necesare spre a duce la bun sfârşit misiunea ce i se încredinţase.

Laţul îi oferea maximumul de garanţii.

După ce i se explică detaliile planului îl aprobă.

Oamenii, aleşi unul câte unul, fură desemnaţi pentru diferitele posturi în jurul grotei.

Ultima deziluzie ar fi fost ca grota să fi fost goală.

În acest caz, ar fi trebuit un alt plan de acţiune.

Cele patru sănii fuseseră duse pe gheţurile de pe Angara, sub escorta conducătorilor, ceilalţi, cazacii şi poliţişti, Zomba, comisarul şi ofiţeri se împărţiseră pe malul lacului în faţa cavernei ascunzându-se cât puteau.

Cei trei cercetaşi se siliră să ajungă în tăcere, fără zgomot, după o stâncă, la vreo zece metri de la intrarea în peşteră unde

se presupunea ca printre cei ce ar fi ieşit să fie cel puţin un şef.

Era puţin probabil ca nimeni să nu fi apărut înainte de răsăritul soarelui.

Cercetaşii învăţaseră în ruseşte, vorbele: „sus mâinile!” şi „tăcere!”

Erau singurele pe care intenţiona să le pronunţe, odată intraţi.

Şi le repeta mereu, spre a nu le uita, stând aşa de pază.

Or, în peşteră, în timp ce tinerii şedeau de pază, avea loc o scenă impresionantă.

Bandiţii erau dezorientaţi de căderea neaşteptată a peretelui de gheaţă.

Cuvintele scrise cu creionul pe foaia de hârtie erau de mâna şefului lor.

Acesta azvârlise jumătatea de hârtie pe lac, sperând ca poliţistul necunoscut, corespondentul lui Prislo, să vină pe acolo şi să-l găsească.

El avea să se facă că doarme în grotă, ar fi lăsat un număr de cazacii şi poliţişti să pătrundă înăuntru şi când ar fi crezut oportun ar fi început lupta cu oamenii săi.

Topirea gheţei îi stricase tot planul.

Dar cum de după o stâncă, unul din conspiratori puşi de sentinelă văzuse bine, în dimineaţa aceia, o mişcare de civili şi de militari, ascunşi îndărătul liniei transsiberiene şi cum recunoscuse – cu binoclul – pe Boris Korsakow care ridicase hârtia ce zbura pe gheaţă, bandiţii bănuiră – şi cu drept cuvânt – că un asalt va avea loc în timpul nopţii sau ziua următoare.

Fiind acum descoperiţi, discutară asupra celei mai bune apărării; siguri cum erau că vor fi atacaţi de forţe numerica superioare lor.

Astfel, toată noaptea, unul din şefi rămăsese pe lângă peşteră dar ascuns aşa ca să nu poată fi văzut de nimeni.

Văzu, fiind mai sus, trei forme negre suindu-se binişor pe după o stâncă.

Intră în peşteră şi povesti cele văzute celorlalţi.

— Se înţelege – declară şeful – azi vom fi atacaţi, dacă nu chiar astă-noapte. Cei mai îndrăzneţi trebuie să fie indivizi ascunşi după stâncă. De sigur, sunt trei ofiţeri. Poate căpitanul, locotenentul şi şeful poliţiei, Mi-au încredinţat subalternilor un post care cere dibăcie şi curaj. Desigur ca să supravegheze, mai bine acţiunea, s-au aşezat acolo! Trebuie să-i atragem pe aceşti trei în grotă... Sunt şefii lor şi dacă îi avem în mână... Ce

frumoasă captură!

Toţi fură de aceiaşi părere.

Atunci se consfătuiră cum să pună în aplicare planul acesta.

Nici unul nu găsea o soluţie bună.

Şeful suprem zise:

— Ei bine, să observăm ce vor face cei trei, în timpul zilei. Chiar eu îi voi supraveghea: înapoia stâncii unde sunt, voi vedea perfect, fără să fiu văzut. Mă voi comporta după ceea ce vor face ei.

Propunerea fu primită ca cea mai logică.

Toţi rămaseră în aşteptare, spre a nu fi surprinşi, cu armele în mână.

Când primele lumini ale zilei apărură pe cer, şeful se duse la locul de pândă nu rămase de pază.

Avu o tresărire văzând că cei trei oameni purtau pelerine negre cu măşti.

Se înapoie repede la tovarăşii săi:

— Nu înţeleg totul, dar cred că înţeleg o parte din planul lor de acţiune. Închipuiţi-vă că cei trei curajoşi ascunşi sunt îmbrăcaţi cu cape negre ca ale noastre.

Un alt şef zise:

— Este evident că vreau să se substitue nouă, sau în alt mod să se ascundă printre oamenii noştri.

Cei opt răufăcători, în fundul peşterii, aşteptau cu nerăbdare ca şefii să fi terminat de vorbit încet între ei.

Şeful conchise:

— Noi vom ieşi câteşi trei şi vom lăsa oamenii aici. Ne vom preface că ne îndepărtăm, sărind din stâncă în stâncă, dar când vom fi departe de privirile celor trei, vom pândi ascunşi. Pariem o sută contra unul, că văzându-ne îndepărtându-ne, vor intra în peşteră, substituindu-se nouă sub un pretext oarecare. Vedeţi atunci ce e de făcut. Vor ameninţa cu revolverele strigând: „Sus mâinile!” Va fi o frumoasă lovitură pentru poliţie. Dar noi vom fi gata. Ridicaţi mâinile sus, dar fără să vă fie frică. Noi ne vom înapoia binişor şi vom sări în spatele celor trei ofiţeri. Chiar dacă vor trage, loviturile vor devia. Apoi ştiţi ce facem?

— Desigur, răspunseră ceilalţi doi şefi.

— Ar fi păcat să nu profităm de ocazie. Şi prea frumoasă prada ca s-o lăsăm să ne scape! Cei doi ofiţeri superiori şi comisarul ne va servi de ostateci mai târziu!

Cei opt bandiţi fură puşi în curent cu cele ce aveau să se

întâmple.

Bandiţii râseră pe tăcute.

Se înţelege, credeau aventura nostimă, cu puţin risc şi cu multe şanse de izbândă.

Dincolo, după stânci, cei trei cercetaşi se bucurau că se sfârşeşte ziua.

Absoluta imobilitate, cu temperatura care era scăzută, nu era tocmai plăcută.

Puteau să mişte braţele şi picioarele dar la fie care mişcare se izbeau de colţurile ascuţite ale stâncii în care trebuiseră să se înghesuie.

Văzând trecută ziua, sperau un fapt nou.

Hotărâţi să aştepte încă o oră, apoi dacă nimic nu se ivea, Marius, sărind pitulat după stânci, s-ar fi dus până la peşteră.

Poate că era goală şi în acel caz o percheziţie ar fi daţi la iveală ceva.

Era mai preferabil, evident, ca ea să fie locuită şi măcar o capă neagră să iasă.

Deodată, tresăriră de bucurie.

Din profunzimea cavernei văzură precizându-se din ce în ce nişte forme nehotărâte.

Văzură că erau trei oameni mascaţi cu cape negre ca şi ei.

Aveau puştile pe umăr, revolverele la centură şi păreau gata să întreprindă ceva.

Se uitară, în dreapta, în stânga, apoi întorcând spatele, plecară.

Aceşti şefi de nihilişti trebuiau să fie siguri că nu era nimeni prin împrejurimi, spre a se aventura aşa, în acel colţ, în plina zi, într-un loc unde puteau fi văzuţi uşor.

— Poate, se gândeau cercetaşii – aceşti oameni inspiră în tot ţinutul o aşa groază încât sunt siguri că vor fi respectaţi şi că toţi se vor feri din calea lor.

— Complicii sunt acolo în peşteră...

— Sunt ai noştri! repetă Raimondo.

— Sigur – aprobă Jean Bart – să aşteptăm ca şefii să se îndepărteze. Ce captură bună! Dacă cei trei vor trece pe lângă Zomba, bună zi va fi aceasta!

Discutând astfel, cercetaşii zăboviră un sfert de oră.

Deja de zece minute, cele trei cape negre dispăruseră după stânci.

Cei trei cercetaşi socotind că şefii trebuie să fie destul de

îndepărtaţi spre a auzi o bubuitură în peşteră.

— Haidem! E momentul! declară Raimondo.

Cu carabinele pe umăr, cu browningul la centură şi altul luat de la cazacii.

Frânţi în două, săriră din stâncă-n stâncă şi ajunseră pe platforma care se întindea în faţa grotei.

— Se opriră şi ascultară.

Nici un zgomot.

Ciulind urechile, auziră un sforăit uşor.

Venea dinăuntru.

— O mie de pipe!

— Dorm.

— Haidem! zise Raimondo.

— Împreună! adăugă Jean Bart.

— Fără zgomot! încheie Marius.

Se ridicară şi cu ambele revolvere în mână, cu paşi de lup, intrară în peşteră.

Văzură, culcaţi pe saci, opt indivizi care păreau că dorm.

Se priviră cu ochii scânteietori.

— Asta se cheamă noroc! zise încet Marius.

— Cam prea mult noroc, răspunse pe acelaş ton Jean Bart. Somnul ăstora nu-mi place.

Amicii îl priviră miraţi.

— Da – reluă Jean Bart – dorm prea frumos!

— Ehei, pesimistule! zise Marius.

— Vezi bine că dorm! Şi apoi şefii sunt plecaţi

— E vorba cum punem mâna pe ei, reluă Raimondo.

— Nu putem trei să legăm opt, adaugă Marius vorbind încet.

— Cel mai bun lucru e să-i sculăm cu ţeava revolverului şi să spunem: „Nu vă mişcaţi sau tragem!”

— Sau – corectă Romanul – „mâinile sus şi tăcere!” singurele cuvinte ruseşti pe care le ştim.

Jean Bart observă atent pe unul dintre cei ce dormeau.

Deodată, puse browningul sub nasul acestuia şi zise prietenilor.

— Vedeţi că am de ce să mă tem? Acesta nu doarme!

— Nu doarme! întrebă Marius.

— Nu!

— N-are importanţă! adaugă Raimondo. N-avem timp să cercetăm toată chestia. Să facem ce am hotărât.

— Sus mâinile! Tăcere!

Îndreptă ambele revolvere asupra a doi bandiţi mai apropiaţi.
Jean Bart şi Marius făcură, la fel.
Dar nu erau ochiţi astfel decât şase bandiţi.
Doi erau în afară de orice pericol.
Jean Bart avu o idee.
În timp ce oamenii se sculau frecându-se la ochi ca după un somn greu, ridicau mecanic mâinile sub ameninţarea revolverelor. Jean Bart dirijă armele sale la dreapta şi la stânga spre patru oameni, demonstrând că ar fi putut ucide mai mulţi decât se credea.
Deodată se întâmplă o groaznică lovitură de teatru.
Tinerii se simţită apucaţi pe la spate şi strânşi puternic.
Traseră.
Dar loviturile nu izbiră pe nimeni de oare ce oamenii săriseră afară, culcând la pământ pe cercetaşi.
Auziră vorbe ruseşti pronunţate energic.
Nu pierdură sângele rece.
Văzură pe cei trei oameni cu capele negre în picioare, în pragul peşterii.
Unul din ei vorbea.
Dădea ordine tare.
Cercetaşii se gândiră:
— Cazacii vor veni în ajutorul nostru. Va fi un masacru!
Se sufocau sub greutatea bandiţilor.
Dar bine legaţi, fură duşi în a doua cameră din peşteră.
Acolo văzură că oameni cu cape negre, precedând pe ceilalţi, deschiseseră o ladă enormă, probabil zidită; în interiorul ei era o gaură de vreun metru şi jumătate diametru.
Alte cuvinte ruseşti se auziră.
Tinerii fură introduşi în acel tub strâmt.
Fură târâţi câţiva metri înăuntru de figura lui Raimondo.
Lampa aceia, cu ulei, era ţinută de unul din şefi.
Acesta strigă un ordin aspru şi gutural şi prizonieri văzură că bandiţi împingeau către deschizătură o stâncă enormă.
Când intrarea fu astupată astfel, tinerii îşi dădură socoteala că erau azvârliţi într-o subterană a cărei mare umiditate începeau deja s-o sită.
Căpitanul, la o sută de metri de peşteră, după nişte stânci, auzise detunăturile.
Atanasie Georgevici care, cu soldaţii săi, era ascuns în partea opusă, auzi şi el.

— Daca cercetaşii trag, înseninează că nu merg lucrurile bine. Nu trebuiau lăsaţi singuri contra unsprezece bandiţi.

Se ridică dar nu avu vreme să dea vreun ordin: locotenentul şi cazacii veneau spre el.

De partea cealaltă, poliţiştii soseau şi ei.

Toţi ajunseră odată lângă peşteră.

Fără ezitare, cu armele în mână se pregăteau de asalt.

Câţiva cazacii şi poliţişti rămaseră de pază afară.

Văzură că grota e împărţită în două. În prima, nu era nimeni.

În a doua, uşor luminată de afară, se vedeau umbre nehotărâte.

Dar căpitanul aprinse lampa şi-şi dădu seama, cu locotenentul şi cu poliţistul că nici acolo nu era nimeni.

Dar văzură în acelaş timp gaura ce se deschidea în fund, lângă lada cea mare.

Acea gaură trebuia să conducă în vreo ascunzătoare din munte.

— Nu trebuie să ezităm, zise Ivan Ivanovici. Luminează, Boris.

Şi îi dădu lampa sa.

Apoi se aplecă şi intră în gaură.

Locotenentul îl urmă.

După câţiva paşi, căpitanul îşi dădu seama că nu era acolo nici o ieşire.

— Oh! Drace – zise – dacă nu-i nici o ieşire, pe unde au scăpat?

Examenul superficial nu le arătase decât stânca de acolo era de altă constituţie decât pereţii.

Nu îşi închipuiau că acel coridor fusese închis atunci.

— Gaura asta nu răspunde nicăieri.

— Pardon – întrerupse comisarul – cred că vă înşelaţi. Când eraţi în fund, eu m-am uitat pe jos şi am văzut numeroase urme. Uitaţi-vă, uitaţi-vă... cum e frământat pământul! Mulţi oameni au trecut pe aici... vedeţi, careva a fost târât... sunt urme proaspete...

— Adevărat, adevărat, aprobară ofiţerii. Atunci, cercetaşii au fost târâţi pe aici.

Dar brusc, Zomba, îşi făcu loc înainte. Îngenunche, examinând pământul pe care locotenentul îl lumina.

Ca o fiară furioasă, care miroase prada scăpată cu forţa, examină celelalte urme din peşteră, de şi erau stricate de năvălirea cazacilor.

Se ridică şi zise cu furie:

— Ei, duşi aici! Aici ei trecut (şi arăta prima parte a grotei) – apoi târât aici – (şi arăta partea a doua) şi acolo... şi zicând acestea arăta coridorul subteran ascuns în fund.

Căpitanul zise:

— Dar e închis ermetic!

— Da! adăugă locotenentul. Dar trebuie să fie cu o stâncă mobilă.

Vorbiseră franţuzeşte spre a fi înţeles de Zomba care ştia limba aceasta pe care o vorbeau bine stăpânii săi.

Acesta se agăţă de piatră, strigând:

— Eu împing stânga... Eu este puternic!

Într-adevăr, ofiţerii care îl urmaseră şi îl luminau cu lămpile, îl văzură apăsând cu spinarea stânca din fund, cu mâinile, cu picioarele, cu genunchii întinzându-se ca un arc.

Picioarele îi tremurau de sforţare dar stânca se mişca încet.

— Curaj! Curaj! repetau ofiţerii entuziasmaţi.

Dar lui Zomba nu-i trebuiau încurajări.

Îi luaseră pe stăpânii săi, tovarăşii săi buni, oare îl îngrijiseră, care îl scăpaseră de mii de primejdii, oamenii aceştia pe care îi idolatra, erau în pericol!

Acest gând era deajuns pentru el.

Mişcă destul stânca spre a lăsa loc de trecere.

Când văzu spaţiul negru care se deschide înaintea sa, se ridică.

Şi, putea sta în picioare, cu toată statura sa uriaşe.

Intră cu lampa în mână, urmat de Boris şi toţi ceilalţi.

Ofiţeri, poliţişti şi cazacii se găsiră repede într-o cavernă ceva mai mare ca cea dintâi.

Şi aici se putu vedea urme de oameni care trecuseră pe acolo.

Unele erau mai adânci ca altele.

Zomba, care cu flerul său, le descifră repede, declară:

— Este urme oameni cu cercetaşi! Urme oameni adânci fiindcă duce cercetaşi!

Ofiţerii nu-şi ascunseră admiraţia pentru puterea de deducţie a negrului.

Căpitanul îi zise:

— Înainte! Te urmăm!

Văzură că drumul este întrerupt de o năruire de stânci.

Să se ia după urmele pe nisip era uşor.

Ele conducea direct spre munte.

Regiunea lacului Baikal e agitată adesea de cutremure.

De aceia dispoziţiile geologice ale terenului suferă schimbări continuie: în munte se sapă galerii sau grote în timp ce altele existente se astupă.

Galeria în care intraseră era foarte accidentată, când strâmtă, când înaltă, pământul era sau nisipos sau pietros.

Mergând, Boris Korsakow, care studiase aceste fenomene, făcea aceste reflexiuni.

Coridorul, în acel loc, avea vreo doi metri înălţime şi vreun metru lăţime, iar năruirea trebuie să se fi întâmplat de câteva minute. În timp ce urmăritorii discutau în cavernă, asupra urmelor.

Pământul, absolut friabil, încă nu se fixase.

Se auzea încă şuruituri de pietre care cădeau încet.

— Blestem! strigă căpitanul.

— În fuga lor, bandiţii au provocat această surpare spre a pune o piedică între noi şi ei. Trebuie că ei au cunoscut această trecere subterană, care are o ieşitură ştiută numai de ei. Pe aici au fugit! Iar noi nu putem da la o parte acest morman de pământ!

Zomba scoase un cuţit mare cu care începu să cobească pământul ca eu o lopată.

Dar erau tentative periculoase!

Cu cât cobeau cu atât se năruia altul nou.

— Nu e nimic de făcut – zise Ivan Ivanovici – cu cât vom cobi cu atât vom nărui întregul perete. N-avem altceva de făcut decât să ne înapoiem pe unde am venit. La Irkutsk vom mobiliza toţi cazacii din garnizoană. Voi cere generalului voie să mă servesc de toate forţele sale. Voi pune în stare de asediu toate împrejurimile oraşului. Cazacii şi poliţia, răspândiţi în toată regiunea, nu voi întârzia, desigur, să pună mâna pe toţi indivizii suspecţi; şi mare lucru dacă nu vom prinde şi câţiva conspiratori pe care îi vom identifica; apoi graţie poliţiei din Tomsk, vom vedea ce e de făcut. Poate avem noroc să surprindem toată banda sau să avem indicii care să ne ducă la salvarea cercetaşilor.

Toate aceste supoziţii erau plauzibile şi de altfel, n-aveau altceva de făcut, nu era alt mijloc de a ieşi dintr-o aşa de delicată situaţiune.

Zomba nu se mulţumea cu aceste concluzii şi părea desperat.

Ordinele căpitanului fură executate. Toţi ieşiră din stânci

înapoindu-se la râul Angara şi îndreptându-se spre locui unde lăsaseră săniile.

Înapoierea la Irkutsk se făcu cu repeziciune.

Cu toate astea ofiţerii crezură că e bine să ascundă sosirea.

Sania alergă fără să se oprească, până în cartierul cazacilor.

Dar de abia ajunseră. Când un spectacol ciudat îi umplu de mirare nu numai pe ofiţeri şi pe soldaţi, dar chiar şi pe poliţişti.

Într-adevăr o mulţime de oameni, care în ţinută, care în bluze, alergau de colo până colo, dând ordine şi iar ordine, într-o babilonie de nedescris.

Din hangare din fundul curţii ieşeau nori negri de fum.

Şi aproape, oameni cu pompe aruncau cu apă peste clădirile de unde ieşea fum.

— Trebuie să fie un incendiu – făcu căpitanul.

În grabă, urmat de ceilalţi, se îndrepta spre fundul curţii.

Dar mirarea sa se mări şi începu chiar să se schimbe în teamă, când auzi de pretutindeni:

— O explozie!

— Oh! strigă el. O explozie! Tocmai în remiza unde închiseseră aeroplanul! Pereţii acelei remize erau în întregime de lemn, montaţi pe bare mari de fier care se închideau prin articulaţii.

Graţie acestei dispoziţii aeroplanul putuse să fie introdus acolo, fără să fie demontat.

Fumul ieşea tocmai de acolo.

Căpitanul se găsi în faţa unui coleg al său, febril, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Un lucru imposibil de explicat!

— Dar spune, repede!

— Ei bine, un atentat… un atentat nihilist…

— Un atentat nihilist! Contra cui?

— Contra aeroplanului…

— Contra aeroplanului? Dar explicate odată!

— Dragul meu, în loc să mă întrerupi, lasă-mă să-ţi vorbesc. Iată: tocmai suna stingerea, când se auzi o explozie groaznică. Tocmai făceam rondul când alergai la locul nenorocire! Remiza unde era închis avionul nu mai avea acoperiş sărise în aer cu un zid dintr-o parte. Nu se putea intra din cauza fumului gros şi înăbuşitor care trebuia lăsat să se împrăştie. Am vrut să pun pompele în funcţiune dar un conductor de apă era rupt. A trebuit să caut alt conductor de apă. Între timp eu şi amicii mei, erau ca paralizaţi. Imposibil să intrăm. Fumul era extrem de mult şi de o

natură asfixiantă. În cele din urmă. După un sfert de oră, după ce s-a mai risipit fumul de furia apei turnate, am întrerupt furtunurile câteva clipe şi am intrat înăuntru cu colegul meu, locotenentul Irkutsh, care acum e acolo. Odată înăuntru, m-am pomenit cu un individ cu pieptul sfărâmat dar cu figura încă identificabilă. Acest cadavru era al unui student pe care îl cunoaştem foarte bine şi care se ştia că e în legătură cu nihiliştii. Se introdusese cu o bombă spre a o arunca acolo. Profitase de schimbul gărzii şi se strecurase acolo.

— Dar atunci nihiliştii ştiau că acest avion este al cercetaşilor italieni şi că cercetaşii mă ajută pe mine să prind pe conspiratorii din Baikal?

— Sigur că ştiau! Tot Irkutskul ştie!

— Continuă, continuă... Ce s-a mai întâmplat pe urmă?

Ofiţerul tocmai era să povestească ultimele peripeţii când mulţimea izbucni în strigăte.

— Aeroplanul! Colo! Colo sus!

O imensă clamoare se înălţă până la cer.

Toate capetele priveau în sus. Apoi fu un moment de stupoare.

Aeroplanul ateriză pe un loc liber pe care Zomba cu o minunată prezenţă de spirit îl făcuse dând în dreapta şi în stânga, pumni şi coate.

Cine era în aeroplan? Cei trei cercetaşi!

Cu patru ore mai înainte, ofiţerii şi cazacii se găseau în faţa unei surpări de pământ, în peştera din Baikal, care îi împiedecase să urmărească pe răpitorii celor trei cercetaşi.

Or, în ce mod aceştia se găseau acum liberi, pe bordul avionului care în urma exploziei bombei trebuia să fi fost distrus?

Cum se întâmplă adesea, faptele cele mai minunate sunt cele mai simple.

Cum coboară din avion, cei trei cercetaşi, după ce îmbrăţişează pe bravul negru care plângea de bucurie şi după ce strânseră mâinile ofiţerilor fură întrebaţi cu o justificată curiozitate.

La un gest al lui Marius şi Jean Bart, Raimondo povesti cele întâmplate.

— Vom spune numai cele necesare de oare ce trebuie să zburăm din nou şi până pregătim avionul, ascultaţi fără să întrerupeţi! După ce am trecut, traşi şi îmbrânciţi de bandiţi, o întreagă serie de caverne şi subterane, am fost scoşi în aer liber,

la poalele unui munte spre est de Baikal. Sosisem de puţin timp când văzurăm că vine avionul. Ateriză pe o platformă şi un om coborî. Spuse păzitorilor noştri că îl furaseră noaptea trecută, din baracă, graţie unui perete mobil, că un om de al lor trebuia să arunce în aer cu o bombă hangarul spre a simula distrugerea avionului. Aveam mâinile legate, dar spre a putea umbla, ne lăsase picioarele libere. Omul care adusese avionul şi care acum e mort, cum vă voi spune era un mecanic de geniu, deoarece explica repede complicilor mecanismul avionului. În timp ce toţi îl examinau, lăsându-ne în paza unui singur gardian, Marius care reuşise să-şi desfacă mâinile din frânghiile care le ţineau legate, sări de gâtul gardianului, îi luă revolverul şi ucise cu un foc pe mecanic. În confuzia care urmă, ca fulgerul luă cuţitul gardianului, culcat la pământ cu o lovitură şi tăie frânghiile celorlalţi. Dar pelerinele negre îşi recăpătară sângele rece şi erau gata să reacţioneze când Marius, care ţinea revolverul gata, sări lângă şef şi îi puse ţeava aproape, strigând: „Un gest şi eşti mort!” Banditţii nu pricepeau vorbele dar gestul era destul de limpede, ei evitară să tragă. De ajuns ca Jean Bart cu mine să sărim în avion. Marius ţinând pe şef în respect cu browningul, sări în nacelă. Motorul se puse în mişcare şi bandiţii de frica elicei trebuiră să se dea la o parte... Bandiţii începură să tragă în noi. Din fericire nici un glonţ nu nemeri. Dar acum trebuie să plecăm. Omul care condusese avionul, a lăsat un sac, când s-a dat jos. Jean Bart l-a deschis şi a găsit toate documentele din care reiese că şeful tuturor anarhiştilor se află la Lhassa, în Tibet, unde a organizat un fel de şcoală. Ne-am jurat că vom merge în Tibet la Lhassa, vom descoperi pe acest şef suprem căruia îi avem şi fotografia şi îl vom ucide. După documentele găsite, reiese că el e sufletul întregei asociaţii a pelerinelor negre. Odată ucis acesta, tăiem capul viperei. Apoi acolo vom găsi lista conjuraţilor şi o vom trimite celor în drept. Şi pelerinele negre, urmărite de toate poliţiile din lume, vor înceta să mai existe! Iată planul nostru: suntem siguri că vom reuşi, natural, dacă ne vor ajuta împrejurările. După cele ce am citit în documentele găsite, ştim că în apropiere de Lhassa e un loc unde avionul nostru poate ateriza fără teamă de surprindere. De aici, vom merge la castelul fortificat unde e locuinţa, marelui şef al organizaţiei şi vom şti să-l atragem afară. Toate mijloacele sunt bune faţă de aşa duşmani.

Mulţimea, când află de ce e vorba, izbucni în aplauze.

Cercetaşii şi Zomba trebuiră să fie energiei spre a rezista la rugăminţile generale de a mai rămâne.

— Nu, nu! strigă Marius.

— Suntem în mijlocul acţiunii.. Trebuie să mergem înainte, imediat înainte.

— Dar aveţi nevoie de odihnă? observă cineva.

— Noi ne odihnim în avion. Suntem obişnuiţi şi nu e primul voiaj, pe care îi facem fără să ţinem seamă de zi şi de noapte. Provizii, iată ce ne trebuie.

— Şi arme! strigă Jean Bart.

— Şi blănuri, conchise Raimondo.

În mai puţin de o oră aeroplanul complet gata – Raimondo şi Marius lucrau zoriţi – fu umplut de proviziile pe care toată lumea le aducea cu dragă inimă.

Cercetaşii îşi luară rămas bun de la garnizoană şi de la populaţie venită în masă; mulţi plângeau de emoţie.

Promiseseră că se înapoiază şi în mijlocul nesfârşitelor urale; decolară şi se îndreptară spre noua ţintă.

CAPITOLUL III
Pe gura tunului!

De la lacul Baikal, oraşul Lhassa, capitala Tibetului, e în linie dreaptă la trei mii de kilometri spre sud vest.

Avionul, fără incidente, putea să-i parcurgă în cinsprezece ore.

Avionul după ce fusese furat, fusese pus la perfecţie, în ordine, de vreun bun mecanic rus, poate chiar de cel ce fusese ucis.

Astfel că voiajul nu întâmpină nici o întârziere, cu toată înălţimea la care zbura – trecând peste munţii Mongoliei – spre platoul Tibet – şi se făcu în bune condiţiuni.

Cercetaşii se schimbau cu rândul la volan şi la supravegherea motorului; Zomba se ocupa cu prepararea băuturilor calde şi a mâncărurilor de care aveau nevoie.

Plecaţi din Irkutsk după prânz, conducându-se cu busola şi cu o hartă detailată, găsită în bagajul nihilistului, cercetaşii ajunseră lângă lacurile ce se află la vest de capitala Tibetului către orele patru dimineaţa.

Era lună plină şi lacurile reflectau lumina dulce a astrului nopţii.

Dar nu era prudent să aterizeze în această ţară necunoscută decât în plină zi.

Jean Bart zise:

— Castelul lui von Fleischmann, marele şef al conspiratorilor e în mijlocul unor grădini imense, la doisprezece kilometri, la sud vest de Lhassa. Acest castel, după documentele găsite trebuie să aibă largi bastioane crenelate, deci e uşor de recunoscut.

Zomba nu se îndoia că tinerii săi amici vor reuşi să învingă orice dificultate.

— Ah! Nu ştim ce riscuri teribile ne aştepta!

Când se lumină, Raimondo zbură spre a nu fi văzut din locurile învecinate.

Jean Bart găsi repede castelul şi pajiştea bună de aterizat.

Săgeata coborî şi se opri uşor pe mica câmpie.

Câteşi patru săriră din nacelă.

Planul era deja făcut.

Raimondo luase geanta mecanicului şi s-ar fi îndreptat pe jos,

spre castel.

Ar fi povestit marelui şef că nihiliştii din Irkutsk au trimes la dânsul pe cei trei tovarăşi spre a cere un nou şef, actualul fiind bolnav şi nemaiputând conduce operaţiile. În acelaş timp ar fi vorbit de avion cu von Fleishmann, care trebuia să fie curios să vadă minunea care îi adusese tocmai din îndepărtata Siberie.

În poiană, Jean Bart, Marius şi Zomba trebuiau să ţină avionul gata de zbor, la un singur semn.

Cu pretextul ca să-l probeze, intenţiona să propună lui Fleischmann să se suie pe bord, care era astfel prizonierul lor.

Dacă refuza, l-ar fi ameţit cu o lovitură în timp ce ceilalţi ar fi pus avionul în mişcare.

Raimondo, scotocind în geantă, era să plece spre a-şi pune planul în aplicare când...

Mirarea ţintui în loc pe cei patru tineri.

De după fiecare arbore, ieşise un om cu carabina în mână.

O voce puternică strigă în italieneşte:

— Cercetaşi! Mâinile sus! Sau sunteţi morţi!

Un om de talie înaltă, îmbrăcat ca un bogat tibetan, le ieşi înainte.

Nu era înarmat.

Marius zise încet lui Raimondo:

— Eu pot să-l ucid pe acesta; dar ne ucid banditii!

Raimondo murmură:

— Dacă am fi siguri că e von Fleischmann, ar face... Dar el e?

— De unde ne-a văzut el uniformele de cercetaşi sub blănuri?

Explicaţia nu întârzie:

Cu un zâmbet răutăcios, individul reluă:

— Eu sunt baronul von Fleischmann. Cercetaşi italieni cunosc faptele voastre. Dar, ce vreţi: cu atâta inteligenţă şi curaj, tot n-aţi putut prevedea totul. Dacă aţi fi observat bine, lângă lacul Baikal era o staţiune de telegrafie fără fir. Când aţi plecat din Irkutsk, aţi vorbit tare, în mijlocul mulţimii, arătând planul vostru; s-a găsit să mi-l comunice. Oamenii mei cunosc toate limbile! De multe ceasuri vă aşteptam! Peste douăzeci de minute veţi fi morţi. Moartea voastră va fi tot aşa de originală precum a fost şi viaţa voastră.

Cercetaşii se priveau mândri.

Se lăsară să li se lege mâinile şi să fie duşi fără rezistenţă.

Dar deodată, Marius murmură:

— Jean Bart, unde e Zomba?

Toţi avură o sticlire de speranţă în ochi.

Cum dispăruse ascarul din cercul duşmanilor?

Zomba liber, mai rămâne speranţă.

— Câţi oameni păzesc avionul? zise încet Raimondo Ştii Jean Bart?

— Nu!

Marius răspunse:

— Am văzut patru.

Se uitară unul la altul: pentru Zomba patru oameni nu era lucru mare.

După un sfert de oră ajunseră la castel.

La un gest al lui von Fleischmann unul din tunuri de pe platformă fu tras înapoi aşa ca gura lui să fie chiar pe platformă. Era un tun vechi de fortăreaţă, inutil într-un război modern dar bun încă pentru pază.

Era încărcat pe gură şi lua foc cu fitil.

Şeful nu vorbea, făcea doar gesturi. Doi oameni luară pe Marius, îl legară de gura tunului în aşa fel încât spinarea tânărului astupa în întregime gura.

— Încărcătura lui şi a celorlalte două e bună şi nu dă greş, va rupe corpul în două, minunat de bine. Ei, nu vă aşteptaţi la astfel de moarte?

Un tibetan se duse râzând şi puse un fitil sulfuros în culasa fiecăruia din cele trei tunuri încărcate.

Au trecut cele cinci minute fixate de nihilişti. Îşi luaseră rămas bun unul de la altul. Fleischmann strigă:

— Nu ai nimic de spus, tu cel care vei muri cel dintâi? S-a sfârşit! Vorbeşte!

Deodată o detunătură se auzi.

Von Fleischmann, făcu o întorsătură şi căzu; o a doua şi tunarul avu aceiaşi soartă.

O serie de lovituri urmă, alţi oameni căzură; cei trei cercetaşi văzură complet gol, un diavol negru cu câte un browning în fiecare mână, care trăgea şi la fiecare lovitura cădea un om.

Era Zomba.

Zomba care părea ieşit din iad, aşa gol, în mijlocul oamenilor aceia îmblăniţi.

Apuca un iatagan de la cei căzuţi şi într-o clipă liberă pa cei trei cercetaşi.

Moartea şefului dezorganizase pe nihiliştii, care erau ca paralizaţi.

Zomba strigă:

— Urmaţi-mă!

Şi toţi fugiră dar ce fugă!

Într-o clipă fură în avion, unde Zomba găsi haine de rezervă; se dezbrăcase ca să poată escalada mai uşor bastionul unde era să se desfăşoare drama.

Când, însfârşit avionul fu sus, toţi cerură lui Zomba lămuriri.

Ascarul spuse că atunci când ei coborâseră din avion, el ieşise pe partea opusă şi căzuse într-o groapă destul de adâncă.

Ierburile care o acopereau îl ascunsese de ochii nihiliştilor.

În timp ce voia să se ridice, râzând de căzătură, auzi vocea lui Fleischmann.

Înţelese că lucrurile luaseră o altă întorsătură decât cea prevăzută.

Când văzu că numai patru oameni rămăsese lângă avion ştiu ce avea de făcut. Cu laţul ce-l avea la el, sugrumă într-o clipă omul cel mai apropiat. Isprăvi repede şi cu ceilalţi şi urmări pe prizonieri de departe, îmbrăcându-se cu blana tibetanului ucis. Văzând pericolul în care erau amicii săi se gândi că trebuia să apară aşa ca să surprindă pe călăi. Se despuie într-o clipă, sări sus şi ştim ce a urmat din partea diabolicei apariţii.

Graţie lui prima parte a planului fu minunat executată.

Dar cercetaşii nu erau mulţumiţi căci nu puseseră mâna pe faimoasele documente.

Aterizară într-o vale pustie după ce înnoptase şi după ce luaseră o masă copioasă pe care o meritau pe deplin.

În timpul nopţii, se înapoiară unde, de data asta nu-l mai aştepta nimeni.

Se îmbrăcară cu hainele tibetanilor ucişi de Zomba şi lăsară maşina sub protecţia întunericului, după un tufiş des.

În castel, unde ajunseră repede, zăpăceala era aşa de mare încât nimeni nu-i întrebă nimic. Hainele îi făceau să semene cu ceilalţi tibetani.

Raimondo sub pretext că vrea să vadă cadavrul lui von Fleischmann intră împreună cu ceilalţi în camera mortuară – cel mai abil din toţi – trecu în alta odaie care părea că e cabinetul particular al defunctului. Închise uşa în urma sa şi liniştit scotoci prin birou.

Luă toate hârtiile care le găsi acolo şi le ascunse sub vestă.

Apoi înfundându-şi bine căciula de blană pe ochi, se înapoie în camera mortuară de unde urmat de amici ieşiră binişor.

Când se ivi zorile, după o rapida toaletă, se îmbrăcară în blănurile lor şi ţinură un consiliu.

Să se înapoieze la Irkutsk li se părea nefolositor.

În Siberia aflaseră că Turcii pregăteau în Arabia, un atac în stil mare împotriva canalului de Suez.

— De sigur – zise Raimondo – zburând până acolo vom găsi un ofiţer superior căruia să-i dăm documentele.

— Poate, zise Jean Bart. Vom fi folositori armatei engleze care apără canalul.

— În orice caz – observă Marius – nu se poate să nu fim noi bine veniţi acolo.

Examinară cu atenţie motorul spre a nu a avea vreo neplăcere pe drum; după puţin timp cei patru eroi se ridicară cu avionul şi se pierdură în spaţiu.

Ce-i mai aştepta în noile regiuni?

Era un mister, ce aparţinea viitorului.

Citiţi urmarea în fascicula nr. 48 a CELOR TREI CERCETAŞI:

MAŞINA DE TĂIAT CAPETE.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI